

Cuprins

<i>Deloc prefață</i> (Mircea Cărtărescu)	5
Formarea personalității	19
<i>Un mic bemol</i>	60
Poveste de la țară	64
<i>Chestiunea numelor</i>	70
Cu mama și cu tata la mare	77
<i>Fălci</i>	87
La întoarcere	91
<i>Despre bătaie</i>	96
Întimplări din clasa întâi	101
<i>Nostalgii comuniste</i>	111
<i>O excursie cu clasa</i>	116
Iubirile școlare	119
<i>Sărutul – sfaturi practice</i>	133
Aurora	143
<i>Puțin sex, puțin mister</i>	150
Păsările	167
<i>Animale de casă</i>	174
Nepotul	181
<i>Despre bunica</i>	189
Suferințele tânărului tată	191
ANEXĂ	197
O călărire în zori	198
<i>Deloc literatură</i>	209

© 2004, 2012 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: pionieri la Cetatea de Scaun din Suceava, octombrie 1989

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

PAUL-BĂDESCU, CEZAR

Tinerețile lui Daniel Abagiu / Cezar Paul-Bădescu;
pref. de Mircea Cărtărescu. – Iași: Polirom, 2012

ISBN print: 978-973-46-2582-6

ISBN ePub: 978-973-46-2716-5

ISBN PDF: 978-973-46-2717-2

I. Cărtărescu, Mircea (pref.)

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

CEZAR
D PAUL-BĂDESCU

Tinerețile lui
Daniel Abagiu

Ediția a II-a

Prefață de Mircea Cărtărescu

POLIROM
2012

Iubirile școlare

În clasa întâi, pînă s-o cunoască pe ea, pauzele erau pline de tot felul de chestii. În primul rînd, gașca beștilor le dădea multă bătaie de cap. El și cu văru-său Cristi trebuiau să fie pe fază și să strîngă imediat oamenii, la cel mai mic semn că ceilalți vor să facă iarăși pe nebunii. Asta ca să nu-i găsească nepregătiți. Aia de la a doua Be erau ei mai mari, da' tot degeaba – tot gașca lor de la a-ntîia Fe era cea mai tare din școală! Numai că beștii nu voiau să înțeleagă asta și și-o luau în cap cînd ți-era lumea mai dragă. Atunci se mobiliza un batalion – băieți numai unu' și unu' – și să vezi ce ieșea! În curte era mai bine, că era cișmeaua și puteai să iei provizii oricînd voiai, îți umpleai gura și gata! Pe coridoare însă, trebuia să te bazezi numai pe resursele proprii (și mai rău era cînd ți se termina saliva și gura ți se usca dintr-odată – rămîneai atunci dezarmat și proiectilele adversarilor tăbărau asupra ta, se lipeau de haine și vai de tine dacă nu sărea vreunul de-ai tăi să-ți acopere retragerea!).

Cînd nu se luptau, băieții de la a-ntîia Fe, în frunte cu Dănuț și Cristi, nu stăteau de pomană și făceau o mulțime de lucruri folositoare. O porneau cu toții așa, la derută, și,

dacă nu mergeau în recunoaștere, atunci ieșeau prin curtea școlii, în inspecție; mai interveneau aici, îi mai despărteau pe unii, mai salvau pe altul mai pîrpiriu și tot așa. În scurt timp, Dănuț deveni un comandant mult iubit de cei slabi. Uneori veneau la el să-l roage să-i scape de unu', să-l pîrască pe altul sau să-i ceară ajutorul în nu știu ce altă chestie. Dănuț pleca de fiecare dată urechea, le zicea că să vadă ce poate face, strîngea oamenii și acționa fără să mai stea mult pe gînduri. Și Cristi era stimat, dar de el se cam temea lumea – el făcea totul după cum îi venea (și nu o dată se întîmplase să-i ardă un șut unuia după ce tocmai îl salvase de la bătaie).

*

Cam așa era cu pauzele. Asta pînă cînd, într-o zi, Dănuț îi văzu chipul ei blînd, pus ca icoană la Panoul de Onoare. „Cinste lor!”, scria deasupra fotografiilor, care îți zîmbeau cald. Chipurile erau învăluite într-un nor de lumină. De fiecare dată cînd trecea pe lîngă Panou, Dănuț se întreba cum de făcuseră ăia din poze să le stea lumina așa în jurul capetelor – și nu ajungea la nici un răspuns. Dar asta nu-l tulbura atît de tare ca poza ei, așezată în fruntea Panoului de Onoare: Serghei Luminița, clasa a IV-a A. Ea nu era ca toți ceilalți, ea era altfel... De sub bascul alb de pionier îi ieșeau două codițe blonde, ochii ei priveau triști în depărtare, iar fața-i era luminată de un zîmbet așa de ciudat, cum

nu reușea să aibă nici unul dintre cei de lângă ea. Nu știa de ce, dar avea impresia că ea se afla acolo pentru că murise și, cu toate că niciodată nu se gîndea lămurit la acest lucru, mereu îl apuca așa, ca o sfirșeală, și îi dădeau puțin lacrimile. Mai văzuse poze din ăstea și la bunicul, la Cimitirul Eroilor, pe cruci... Ceilalți de pe Panou nu păreau să aibă astfel de probleme.

Se oprea în fiecare zi în locul acela de pe coridor și nu-și putea dezlipi privirea de pe chipul ei. Cînd reușea, în fine, să o facă, ochii îi zburau pe toată tăblia Panoului, pe care o lua la cercetat minuțios, încît ajunsese să-i viseze și ultima floriceică din floricelele pictate pe la colțuri. Ca să nu mai vorbim de spicele de grîu, tractorul, sonda, compasul, stiloul și cartea deschisă care erau puse în mijloc și în jurul cărora erau așezate toate pozele, ca într-o horă. Poza ei, deasupra tuturor, nu făcea parte din horă.

*

Nenorocirea era că toate acestea îl făceau pe Dănuț să lipsească de la acțiuni importante ale găștii și băieții începuseră să cîrtească. Pe de altă parte, nici el nu mai avea chef de toate expedițiile și de incursiunile prin curtea școlii. Panoul îl atrăgea mult mai mult. Cînd era acasă, se întîmpla uneori să se dea la radio melodia aceea cu rusul, și atunci Dănuț nu se putea împiedica să nu cadă pe gînduri. În cîntec era un rus care spunea că nu mai vrea

să bea, să joace, să-și piardă viața fără socoteală. Melodia era lină și te făcea să plîngi. Rusu' era un om trist.

*

În perioada aceea, poziția de comandant a lui Dănuț începuse să se clatine serios. Băieții nu-l prea mai luau în seamă și-l ascultau numai pe Cristi, iar ceilalți, cei pe care-i ajutase de atîtea ori, nu mai veneau nici ei cu probleme, cum veneau înainte. Dar asta nu era nimic față de ce avea să i se întîmple nu peste mult timp.

Într-o zi, plimbîndu-se singur prin curtea școlii, îi văzu pe cîțiva de la Be cum prinseseră la mijloc un băiețel slăbuț și-i tot ardeau pe rînd șuturi în fund. Dănuț se revoltă, simți cum crește inima-n el, se duse în mijlocul curții și, făcînd ochii roată, începu să strige cu brațul drept deasupra capului: „Ăăăă!”. Ca Ștefan cel Mare pe cîmpul de bătălie, cu sabia ridicată. Se aștepta, la chemarea lui de luptă, să se adune toți, care de pe unde erau, să-și lase fiecare treaba și să vină degrabă la datorie, ca la o mare sărbătoare. Să vină rînduri-rînduri oștenii lui!... Ziua era scaldată în soare. Nu veni nimeni. Dănuț stătea înfipt în continuare în mijlocul curții, în mijlocul mulțimii aceleia zgomotoase din pauză, și striga cu brațul drept ridicat. Știa, era sigur că toți băieții se grupaseră în spatele lui și-i așteptau cu nerăbdare ordinele.

Acum mai continua să strige doar așa, pentru vreun întîrziat. Pe lîngă el trecură

două fete și una dintre ele o întrebă pe cealaltă: „Ce zbiară ăsta ca descreieratu?”. Dănuț își umflă pieptul și mai tare și dădu o chemare finală, lungă și puternică. Ce știa ele? Când se potoli, îl cuprinsese rușinea: pierduse băta-lia. Acum cel mai greu era să plece de-acolo, așa, ca prostul, sub privirile celor din jur, care văzuseră totul. Uitați-vă la el, a strigat ca nebunu' și acu' își ia tălpășița cu coada-ntre picioare!

Însă nu se uita nimeni. Dănuț, tăcut, se duse în clasă și se așeză în banca lui.

*

Ca să-și ia revanșa și să le amintească tuturor de el, Dănuț participă la mașinuța bușitoare. Mașinuța bușitoare era așa: se luau mai mulți pe după gît și, formînd un șir lat, înaintau și bușeau cu piepturile umflate pe cine le ieșea în față. Asta o puteai face și de unu' singur, da' nu era ca atunci cînd se strîngeau mai mulți – mașinuța fiind lată, nu prea aveai cum să te dai din fața ei.

Și astfel, Dănuț și cu alți cîțiva băieți (Cristi era, bineînțeles, printre ei) începură să se plimbe prin curtea școlii cu mașinuța asta și să intre în tot ce le ieșea în cale. Să te ții cînd prindeau vreun grup de fete care discutau liniștite și neștiind nimic. Veneau pe la spate și – bang! – și apoi țipete, sperieturi, îngrămădeală. Era frumos. Sau cînd vreunul se trezea dintr-odată în fața mașinii și nu mai avea cum să se dea în lături și începea să strige disperat. Îl luai, atunci, din plin! La

un moment dat, ochiră un grup de fete care nu se prinseseră încă de faptul că prin curte umbla mașinuța bușitoare. Se îndreptară spre ele și, cînd ajunseră, le izbiră cum trebuie. Numai că una, care își dăduse seama din vreme, o rupsesse la fugă și scăpase nevătămată.

Văzînd asta, Cristi se desprinse numaidecît din mașinuță și se luă conștiincios după ea, ca să ducă treaba pînă la capăt. Abia cînd o ajunse și o buși, Dănuț, care-i urmărea încîntat cu privirea, rămase fără grai.

*

„Ai văzut-o pe fata aceea?” – îl întrebă Dănuț la sfîrșitul pauzei. Ea se făcuse nevăzută imediat după incident. „Care fată? Aia pe care am bușit-o eu?” Și văru-său îi zîmbi într-un fel anume. „Ai văzut cum era?” „Am văzut.” Se priviră. Simțiră cum un val de devotament și curaj îi ia și îi poartă spre înălțimi. Cînd ajunseră cel mai sus, sclipi scurt o spadă: „Trebuie s-o căutăm!” – strigară ei într-un glas, ca doi muschetari ce erau.

Dănuț avea de-acum un aliat prețios.

*

Nu după mult timp de la această frumoasă scenă în care două suflete dîrze se uneau prin legămînt, Cristi veni într-o pauză la Dănuț și-i spuse să-l urmeze. Ce s-a întîmplat? Să-și țină gura și-o să vadă el! Mai întîi ocoliră prin niște holuri mai puțin umblate. Ce-o fi